



An Analysis on A Few Archaic Words in the Poems of Âşık Veysel

Sunay Deniz^{1,a,*}

¹ Department of Turkish Literature and Language, Faculty of Science and Literature, Balıkesir University, Balıkesir, Türkiye

*Corresponding author

Research Article

History

Received: 15/10/2023

Accepted: 05/11/2023

ABSTRACT

There are many words that have survived from the first written texts of the Turkish language. Some of these words have survived to the present day without any change in sound, form and meaning, while others have survived with some changes. The terms archaic/ancient are used for such words that constitute the vocabulary of Old Turkish, which are rarely encountered in the written language today. However, some of them continue to be used in dialects in their original form and meaning. The great maestro Âşık Veysel has carried such archaic words into his poems and shared them with his readers and listeners in the century he lived in.

In this study, Doğan Kaya's book "Âşık Veysel", which contains all of Âşık Veysel's poems together, was scanned and the obsolete words in his poems were analyzed with sample verses in which the words appear. These words included in the study were analyzed in terms of structure and meaning.

Keywords: *Âşık Veysel, archaic/ancient, vocabulary, dialects*

Âşık Veysel'in Şiirlerinde Birkaç Eskicil/Arkaik Sözcük Üzerine Bir İnceleme

Süreç

Geliş: 15/10/2023

Kabul: 05/11/2023

ÖZ

Türk dilinin ilk yazılı metinlerinden bugüne ulaşan çok sayıda sözcük vardır. Bu sözcüklerin bir kısmı günümüze hiçbir ses, şekil ve anlam değişikliğine uğramadan, bir kısmı da birtakım değişikliklerle ulaşmıştır. Eski Türkçenin söz varlığını oluşturan bu tür sözcükler için arkaik/eskicil terimleri kullanılır ki bunlara bugün yazı dilinde pek rastlanmaz. Ancak bazıları ağızlarda ilk şekil ve anlamıyla kullanılmaya devam eder. Büyük üstat Âşık Veysel de ağızlarda yaşayan bu tür eskicil sözcükleri şiirlerine taşımış ve yaşadığı yüzyılda okurları ve dinleyenleriyle paylaşmıştır.

Bu çalışmada, Âşık Veysel'in bütün şiirlerinin bir arada bulunduğu Doğan Kaya'nın "Âşık Veysel" adlı kitabı taranmış ve şiirlerdeki eskicil sözcükler, sözcüklerin yer aldığı örnek mısralarla ele alınmıştır. Çalışmaya dâhil edilen bu sözcükler yapı ve anlam bakımından incelenmiştir.

Anahtar Kelimeler: *Âşık Veysel, arkaik/eskicil, söz varlığı, ağızlar*

Copyright



This work is licensed under
Creative Commons Attribution 4.0
International License

^a sddeniz1@gmail.com

<https://orcid.org/000-0001-8169-4806>

How to Cite: Deniz, S, (2023) An Analysis on A Few Archaic Words In The Poems Of Âşık Veysel, *CUJOSS*, 47 – Âşık Veysel Özel Sayısı: 25-28

Giriş

Türk dilinin ilk yazılı metinlerinden bugüne ulaşan çok sayıda sözcük vardır. Bu sözcüklerin bir kısmı hiçbir ses, şekil ve anlam değişikliğine uğramadan ulaşmış, bir kısmı ses değişiklikleriyle, bir kısmı da anlam değişimleri ile günümüze ulaşmıştır. Eski Türkçenin söz varlığını oluşturan bu tür sözcükler bugün yazı dilinde değil ancak ağızlarda kullanılmaya devam eder. Bunlar için arkaik/eskicil terimleri kullanılır.

“Arkaik” Fransızca kökenli bir sözcüktür. Zeynep Korkmaz Gramer Terimleri Sözlüğü’nde bu terimi; “eskicilik: Eskiye bağlılık, artık kullanılıştan düşmüş olan eski kelimeleri veya kelimelerin eski şekillerini kullanma, kalıntı kelimeleri kullanma; eskilik: Eskiden kalma, yazı ve konuşma dilinde artık kullanılıştan düşmüş olan, dilin daha eski veya tarihi devirlerine ait kelime, deyim ve şekiller; eski kelime: Bugün artık kullanılıştan düşmüş bulunan veya eski şekli ile kullanılan kelime; arkaik kelime; kalıntı kelime” (Korkmaz, 1992: 55) şeklinde tanımlar. Mehmet Ölmez ise bu terimi “Arkaizm~arkeiklik veya eskicilik anlayışında, tanımında bir dilde Eski Türkçeyle karşılaştırıldığında, öteki Türk dillerinde bulunmayan ses ve yapı özelliklerinin yanı sıra sözlüksel biçimlerin de Eski Türkçeye benzer biçimde yaşaması, kullanılmasıdır.” (Ölmez, 2003: 136) biçiminde anlamlandırır. Terim, Türkçe Sözlük’te “1. Güzel sanatlarda klasik çağ öncesinden kalan; 2. Eskicil (TS, 2023: 235) olarak tanımlanır.

Dil, canlı ve dinamik bir yapıya sahiptir. Bu dinamizm içerisinde dilde zaman içerisinde bazı sözcükler kullanımdan düşerken bazıları birtakım değişikliklerle kullanılmaya devam eder. Eski Türkçe dönemi ilk yazılı metinlerden Göktürk, Uygur, Karahanlı Türkçesi söz varlığından bugüne aynen ya da bazı ses veya anlam değişimleriyle ulaşan pek çok sözcük vardır. Bu tür sözcükler yazı dilinden ziyade ağızlarda oldukça yaygındır ve toplumun dili ve geçmişi ile ilgili önemli ipuçları verir. Serhat Küçük “Bir dilin bünyesinde bulunan ve günlük konuşma dilinde kullanılan ata yâdigârı arkaik sözcükler o dilin tarihî köklerinin araştırılıp ortaya çıkarılmasında önemli bir görev üstlenirler. Bu sözcüklerin diğer bir özelliği ise ortaya çıktığı devirlerin toplum hayatı, gelenek görenek, duyuş-düşünüş, inanç sistemleri ve genel bir ifadeyle kültürel zenginlikleri hakkında bilgi edinmemize katkıda bulunmalarıdır.” (Küçük, 2013: 118) der. Âşık Veysel de bu tür sözcüklerden “**bile, yun-, kuz, od, tala-, tamu, sin**” gibi sözcükleri şiirlerinde kullanarak bunları Anadolu insanıyla paylaşmıştır. O, eski sözcüklere şiirlerinde yer vermiş, halktan biri olarak yöre ağzını da kullanmıştır. Doğan Kaya “Ümmi bir âşık olan Veysel, sağlığında pek çok şehir gezmiştir, ancak şiirlerinde ağız özelliklerini muhafaza etmiştir.” (Kaya, 2002: 259) demektedir.

Bu çalışmada, Âşık Veysel’in şiirlerindeki arkaik sözcükler ele alınmıştır. Bu araştırma için şairin bütün şiirlerinin bir arada bulunduğu Doğan Kaya’nın “ÂŞIK VEYSEL” adlı kitabı kaynak olarak kullanılmıştır. Çalışmaya dâhil edilen sözcüklerin önce Fuzuli Bayat ve Minara

Aliyeva Çınar’ın hazırlamış oldukları Eski Türkçe Sözlük’teki (ETS) şekli ve anlamı verilmiştir. Daha sonra Dîvânü Lugâti’t-Türk (DLT), Derleme Sözlüğü ve bazı etimoloji sözlüklerinden de faydalanılarak incelemeye konu olan sözcükler, şairin şiirlerinde yer aldığı örnekler de verilerek anlam ve yapıları bakımından incelenmiştir.

Âşık Veysel’de Arkaik Sözcükler

Bile

ETS’de bile/birle: İle, birlikte, birle, beraber (Bayat, Çınar, 2020: 49). DLT’de “bile: İle, birlikte (Ercilasun, Akkoyunlu, 2014: 586); *Derleme Sözlüğü’nde* bilem: [bileme -1, bilen, bilene, bileneg, bilenek] şeklinde Bolu, Gebze, Denizli, Kocaeli, Bursa, Zonguldak, Kayseri, Sivas, Niğde, İçel, Ankara, Çanakkale, Rize” (DS, 2019: 691) ağızlarında kullanılmaktadır. Sözcük *Türkçe Sözlük’te* “bile: bağ.(bağlaç) 1. Cümlede kendinden önceki ögeyi belirli duruma getiren bir söz; dahî; 2. E. (edat) esk. (eskimiş) “İle” anlamında kullanılan bir söz; 3. zf. (zarf) Üstelik (TS, 2023: 520) biçiminde eskimiş (esk.) kısaltması yazılarak gösterilmiştir. Clauson; “birle: 'with" (Clauson, 1972: 364) (ile); Gülensoy “bile: Bile = Orta Türkçe bile~birle (DLT); birle (353 kez), bile (264 kez) (Kutadgu Bilig)<bir+il-e. Anadolu ağızlarında: Bilem, bileme, bilen, bilene, bileneg, bilenek (DS. II ,691)<*bile<bir+il-e)+m(+me/+n/+ne/+eneg/+enek...” (Gülensoy, 2018: 89) demektedir.

Bu sözcüğün Âşık Veysel’de kullanımı şöyledir;

Hep beraber gelin kızlar

Bile coşar o yıldızlar.

Koşulunca çifte sazlar

Türk’üz Türk’ü çağırırız (s. 308)

Bu dörtlükte “bile” sözcüğü “birlikte, beraber” anlamında kullanılmıştır.

Yunmak

ETS’de yun-: Yıkanmak (Bayat, Çınar, 2020: 263); *DLT’te*: “yun-: Yıkanmak” (Ercilasun, Akkoyunlu, 2014: 989); *Derleme Sözlüğü’nde* “yunmak [yuummak, yuvunmak, yünmek]: Yıkanmak biçiminde Afyon, Isparta, Denizli, İzmir, Manisa, Balıkesir, Bursa, Bilecik, Eskişehir, Bolu, Zonguldak, Kastamonu, Çorum, Sinop, Samsun, Amasya, Tokat, Ordu, Giresun, Gümüşhane, Kars, Diyarbakır, Gaziantep, Hatay, Sivas, Ankara, Kayseri, Niğde, Konya, Adana, İçel” (DS, 2019: 4322) ağızlarında kullanılmaktadır. *Türkçe Sözlük’te* “yunmak (nesne almayan fiil) ağızlardan 1. Yıkanıp temizlenmiş; 2. Mecaz suçu olmayan (TS, 2023: 3656) şeklindedir. Sözcük için Clauson “yun- (yu:n-), yu- “to wash oneself” (Clauson, 1972: 943) (kendini yıkamak...genişlemiş formlar); Gülensoy “yun-[(halk) “yıkanmak”= Eski Türkçe, Orta Türkçe yun~çun- (Eski Uygur Türkçesi Sözlüğü;DLT)<yu-“yıkamak”+-n-” (Gülensoy, 2018: 968) demiştir.

Bu sözcüğün Âşık Veysel’de kullanımı şöyledir;

Kış gelince beyaz çarşaf bürünür

*Bahar gelir dağlar **yunur** arınır*

Hangisine baksan cennet görünür

Sizi benimseyip coşalı dağlar (s. 241)

Bu dörtlükte “yunmak” sözcüğü yıkanmak, temizlenmek anlamında kullanılmıştır.

Kuz

ETS’de kuz: 1. Güneş görmeyen yer, gölgeli yer, dağın güneş görmeyen yamacı, kuzey yamacı; 2. Şahıs adı. (Bayat, Çınar, 2020: 150); *DLT’de* “kuz: (Dağ vb.nin) gölgeli tarafı” (Ercilasun, Akkoyunlu, 2014: 753); *Derleme Sözlüğü’nde* “kuzay [kozay, kozna, kuşez, kuyaz, kuzleç, kuzluk (II)]: 1. Güneş görmeyen gölgelik yer anlamında Afyonkarahisar, Van, Maraş, Yozgat, Niğde ve Adana vs.” (DS, 2019: 3022) ağızlarında kullanılmaktadır. *Türkçe Sözlük’ün* 2005 baskısında “kuz: sf. (sıfat) esk. (eskimiş) Gölgede kalan (yan)” (TS, 2005: 1275) şeklinde eskimiş (esk.) kısaltması yazılarak gösterilirken 2023 baskısında “kuz: sf. (sıfat) Gölgede kalan (yan)” (TS, 2023: 2189) biçiminde esk. (ekimiş) kısaltması yazılmadan verilmiştir. Sözcük için Clauson “kuz (ku:z?) the northern side of a mountain seldom reached by the sun” (Clauson, 1972: 680) (güneşin nadiren ulaştığı bir dağın kuzey tarafı) derken Gülensoy “kuz: Gölgede kalan (yan) = Eski Türkçe, Orta Türkçe kuz ‘güneş görmeyen yer, gölgeli yer; arka, kuzey, dağ sırtı’ (DLT)< küz [< J. Deny: < *kuδ]” (Gülensoy, 2018: 474) demektedir.

Bu sözcüğün Âşık Veysel’de kullanımı şöyledir;

Aylar geçer yıllar düşer zine

*Renk verirsin güneyine **kuzuna***

Yayla çağı sevgim vardır yazına

Bir misli bulunmaz cevherin yârim (s. 210)

Bu dörtlükte “kuz” sözcüğü Eski Türkçe’deki “kuzey” anlamında kullanılmıştır.

Od

ETS’de od/ot: 1. Ateş; 2. Ot; 3. İlaç (Bayat, Çınar, 2020: 171); *DLT’de* “öt~ot: Ateş, alev” (Ercilasun, Akkoyunlu, 2014: 779); *Derleme Sözlüğü’nde* “ot I : 1. Göz hastalığını iyileştirmek için kullanılan ev ilacı; 2. Enfiye; ot II : Barut anlamında Urfa, Gaziantep, Maraş, Nevşehir ve Niğde” (DS, 2019: 3294) ağızlarında kullanılmaktadır. Sözcük *Türkçe Sözlük’te* “od: a. (ad) esk.(eskimiş) 1. Ateş; 2. Cehennem ateşi.” (TS, 2023: 2513) biçiminde eskimiş (esk.) kısaltması yazılarak verilmiştir. Clauson “o:t (o:d) ‘fire’” (Clauson, 1972: 34) (ateş); Gülensoy “od: Ateş = Eski Türkçe (Uygur Türkçesi) oot ~ ôt; Orta Türkçe öd (DLT: odğuç ‘ateşin alevi’ <*höt” (Gülensoy, 2018: 495) demiştir.

Bu sözcüğün Âşık Veysel’de kullanımı şöyledir;

Âleme yâr olsam yâr bana küser

Yârim bir tanedir yâdi n’eyleyim

Kalbimde kadimdir aşk ile eser

*Ateşi kâfidir **odu** n’eyleyim (s. 213)*

Burada “od” sözcüğü “ateş, alev” anlamında kullanılmıştır.

Talamak

ETS’de tala-: Talan etmek, yağmalamak (Bayat, Çınar, 2020: 211); *Orta Türkçe Sözlük’te* “tala-: 1. Yağma etmek; 2. Dalamak, dişlemek” (Bayat, 2020: 437); *Karahanlı Türkçesi Sözlüğü’nde* “tala-: Yağma etmek” (Ünlü, 2012: 727); *Derleme Sözlüğü’nde* “talamak I : Kaplamak, bürümek anlamında Gaziantep, Hatay, Sivas, Konya ve Adana” (DS, 2019: 3815) ağızlarında kullanılmaktadır. Clauson “tala-: ‘to damage, pillage’” (Clauson, 1972: 492) (zarar vermek, yağmalamak); Gülensoy “tala-: [(hık.) ‘köpek ısırma’ = Eski Türkçe, Orta Türkçe tala- ‘yağma ve talan etmek (Eski Uygur Türkçesi Sözlüğü;DLT)<tal-a-→dala-” (Gülensoy, 2018: 703) demiştir.

Bu sözcüğün Âşık Veysel’de kullanımı şöyledir;

*Tırtıl geldi tevekleri **taladı***

Sel geldi de elek elek eledi

Hasılâtı çamurlara beledi

Emeklerim zay eyledi sel benim (s. 207)

Bu dörtlükte “talamak” sözcüğü “talan etmek, kaplamak” anlamında kullanılmıştır.

Tamu

ETS’de tamu: (<Skr.) Cehennem (Bayat, Çınar, 2020: 212); *DLT’de* “tamu: Cehennem” (Ercilasun, Akkoyunlu, 2014: 851); *Derleme Sözlüğü’nde* “tamu [tama, tamo, tamuğ]: Cehennem” anlamında İzmir, Manisa, Amasya, Samsun, Trabzon, Van, Ankara, Nevşehir ve İçel” (DS, 2019: 3820) ağızlarında kullanılmaktadır. *Türkçe Sözlük’te* “tamu: a. (ad) Soğdça din bilgisi esk. (eskimiş) Cehennem” (TS, 2023: 3169) eskimiş olduğu belirtilerek verilmiştir. Sözcük için Clauson “tamu: ‘hell’” (Clauson, 1972: 503) (cehennem); Gülensoy “tamu (halk) ‘cehennem’=Eski Türkçe, Orta Türkçe tamu (Eski Uygur Türkçesi Sözlüğü,DLT) <?Soğdça tmw” (Gülensoy, 2018: 704) der.

Bu sözcüğün Âşık Veysel’de kullanımı şöyledir;

***Tamuda** olmazdı kullara ceza*

Olsa temiz ahlâk ve hüsn-i rıza

Hiç şüphe girmezdi gönüle göze

İşte hile sözde yalan olmasa (s. 115)

Bu dörtlükte “tamu” sözcüğü “cehennem” anlamında kullanılmıştır.

Sin

ETS’de sin/sın: 1. (<Çin. tes’in, sin) mezar; 2. Vücut, uzuv (Bayat, Çınar, 2020: 198); *DLT’de* “sın: Mezar” (Ercilasun, Akkoyunlu, 2014: 819); *Derleme Sözlüğü’nde* “sin I [sinne (I), sinnik]: Ölü gömülen yer, kabir anlamında Düzce, Aydın, Manisa, Balıkesir, Bursa,

İstanbul, Çorum, Sinop, Samsun, Amasya, Ordu, Giresun, Malatya, Urfa, Gaziantep, Maraş, Sivas, Ankara, Yozgat, Kayseri, Niğde, Konya, Adana, Antalya, İçel, Tokat ve Çorum'un" (DS, 2019: 3639) bazı bölgelerinde kullanılmaktadır. Clauson "sın: 'Tomb'" (Clauson, 1972: 832) (mezar); Gülensoy ise "sin (eski) Ölü gömülen yer, gömüt, mezar"= Eski Türkçe sin (Tariat G 5)=Orta Türkçe sın (DLT)" (Gülensoy, 2018: 639-640) demektedir. Sözcük Türkçe Sözlük'te "sin (I): a. (ad) esk. (eskimiş) Mezar" (TS, 2023: 2964) şeklinde eskimiş (esk.) kısaltmasıyla verilmiştir.

Bu sözcüğün Âşık Veysel'de kullanımı şöyledir;

Evvelden var idi bu sevda bende

İlikte damarda cesette canda

*Ölünce hû çeksin kemiğim **sinde***

Dünyada durunca VEYSEL'in dili (s. 157)

Bu dörtlükte de "sin" sözcüğü "mezar" anlamında kullanılmıştır.

Sonuç

Türk halk edebiyatının önde gelen isimlerinden Âşık Veysel, halktan biri olarak şiiirleriyle gönüllerde yerini alan ümmî bir şairdir. O, halkın bağrından çıkmış, halk diliyle şiiirlerini dile getirmiş ve dili ustalikle kullanan bir âşiktir. Onun şiiirlerinde bugün yazı dilinde rastlanmayan "bile, yun-, kuz, od, tala-, tamu, sin" gibi arkaik sözcükler yer almaktadır. Bu sözcüklerden "sin, bile, od, tamu" Türkçe Sözlük'te esk. (eskimiş) kısaltması yazılarak gösterilirken "tala-" Türkiye Türkçesi yazı dilinde bulunmamaktadır. Yun- yazı dilinde de kullanılırken "kuz" ise Türkçe Sözlük'ün 2005 baskısında eskimiş sözcükler arasında gösterilmiş 2023 baskısında eskimiş sözcüklere dâhil edilmemiştir.

Dilin canlı ve değişken yapısı dolayısıyla zaman içerisinde bazı sözcükler farklı sebeplerle kaybolup unutulurken ağızlarda yaşamaya devam ederler. Aradan geçen uzun zamana rağmen yukarıda sıraladığımız bu sözcükler kaybolmamış, Âşık Veysel'in şiiirlerinde seyrek de olsa kullanılmıştır. Bu sözcükleri kullanması, onun halkın arasında yaşayan biri olarak şiiirlerinde yöresinin ağız özelliklerini de kullanmasına bağlanabilir.

Kaynaklar

- Ata, Aysu, Derleme Sözlüğü'nde Geçen En Eski Türkçe Kelimeler, Türkoloji Dergisi, 13/1: 67-99, 2000.
- Ayazlı, Özlem, Sivas Ağızında Eski (Arkaik) Öğeler: Âşık Veysel ve Âşık Talibi Örneği, Her Yönüyle Sivas Kongresi'nin 100. Yılında Sivas Uluslararası Sempozyumu, Dil ve Edebiyat, Cilt: 4, s. 61-85, 2019.
- Bayat, Fuzuli, Çınar, Minara Aliyeva, Eski Türkçe Sözlük, Ötüken Neşriyat, İstanbul 2020.
- Bayat, Fuzuli, Orta Türkçe Sözlük, Ötüken Neşriyat, İstanbul 2020.

- Clauson, Sir Gerard, An Etymological Dictionary of Pre-Thirteenth Century Turkish, Oxford: Oxford University Press, 1972.
- Eren, Hasan, Türk Dilinin Etimolojik Sözlüğü, Bizim Büro Basım Evi, Ankara 1999.
- Ercilasun, Ahmet Bican, Akkoyunlu, Ziyat, Dîvânü Lugâtî't-Türk Giriş-Metin-Çeviri-Notlar- Dizin, Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara 2014.
- Eyüboğlu, İsmet Zeki, Türk Dilinin Etimoloji Sözlüğü, Say Yayınları, İstanbul 2017.
- Ekşioğlu, Serap, Şeyhî Divanı'ndaki Arkaik Sözcükler, Akademik Sosyal Araştırmalar Dergisi, Yıl: 3, Sayı: 15, Eylül 2015, s. 378-387.
- Gülensoy, Tuncer, Türkiye Türkçesindeki Türkçe Sözcüklerin Köken Bilgisi Sözlüğü, Bilge Kültür, Sanat, İstanbul 2018.
- Güzel, Ferdi, Türkiye Türkçesi Ağızlarında Eskicil (Arkaik) Kelimeler, Fenomen Yayıncılık, Erzurum 2021.
- Kaya, Doğan, Âşık Veysel, Sivas Valiliği, Sivas 2004.
- Kaya, Doğan, Âşık Veysel'in Şiiirlerinde Yöresel Kelimeler Ve Deyimler, Türk Dili, TDK'nin 70. Yılı Özel Sayısı, S. 607, Temmuz 2002, s. 259-262.
- Korkmaz, Zeynep, Gramer Terimleri Sözlüğü, Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara, 1992.
- Küçük, Serhat, Zâtî Dîvânı'nda Arkaik Unsurlar, Atatürk Üniversitesi Türkiyat Araştırmaları Dergisi, S. 49. s. 117-130, Erzurum 2013.
- Ölmez, Mehmet, "Çağataycadaki Eskicil Öğeler Üzerine", Dil ve Edebiyat araştırmaları Sempozyumu, Mustafa Canpolat Armağanı, s. 135-142, Ankara 2003.
- Toprak, Funda, Sivas Ağızında Kullanılan Eski Türkçe Kelimeler, Cumhuriyetin 80. Yılında Sivas Sempozyumu, Bildirileri (15-17 Mayıs 2003), s. 597-613, Sivas 2003.
- Türkçe Sözlük, Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara 2005.
- Türkçe Sözlük A-J, Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara 2023.
- Türkçe Sözlük K-Z, Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara 2023.
- Türkiye'de Halk Ağızından Derleme Sözlüğü I A-B, Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara 2019.
- Türkiye'de Halk Ağızından Derleme Sözlüğü II C-D, Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara 2019.
- Türkiye'de Halk Ağızından Derleme Sözlüğü I O-T, Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara 2019.
- Ünlü, Suat, Karahanlı Türkçesi Sözlüğü, Eğitim Yayınevi, Konya 2012.